

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 6464/06
27.12.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Данице Богдановић, председника већа, Вере Пешић и Гордане Џакула, чланова већа, са саветником Врховног суда Србије Радојком Маринковић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Предузећа "АА", против туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе - Регионални центар Београд, ради поништаја решења бр. 731.1-214/2006 од 01.11.2006. године, у правној ствари инспекцијских мера, у нејавној седници већа одржаној дана 27.12.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе - Регионалног центра Београд бр. 731.1-214/2006 од 01.11.2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Лозница бр. 47-2-440/2004-059-010 од 08.08.2006. године, а којим је тужиоцу наложено да ради отклањања утврђених незаконитости у поступку теренске контроле обрачунавања и плаћања пореза на промет и пореза и доприноса по одбитку за период од 01.01.2003. до 08.12.2004. године, изврши уплату пореза на промет производа у износу од 13.439.333,86 динара, са припадајућом каматом у износу од 2.391.024,57 динара, да обрачуна и уплати затезну камату по стопи прописаној законом, почев од 16.06.2005. године, до дана наложене уплате и да у својим пословним књигама спроведе одговарајућа књижења по налозима из тач. 1. и 2. диспозитива решења.

Поднетом тужбом тужилац оспорава законитост решења туженог органа из свих законом предвиђених разлога. Сматра да су оспореним решењем учињене битне повреде правила поступања, јер у уводу решења није назначено име лица које је овлашћено да донесе побијано решење, као ни име законског заступника тужиоца. Наводи да се из доказа које је доставио у току поступка види да је лице које је заступало тужиоца ограничено пословно способно, због оштећења функција мишљења и мањкавости у расуђивању, да је ова чињеница била позната туженом органу, те да му на овај начин није дата могућност да у поступку буде заступан од стране лица које има процесну способност, чиме је учињена повреда чл. 44. Закона о општем управном поступку. Тужилац сматра да је погрешно становиште туженог органа да се због формалних недостатака у генералним писаним изјавама Предузећа "ББ" и "ВВ" има узети да такве изјаве и не постоје, јер је ово крајње произвољно и у супротности са одредбом чл. 4. Закона о порезу на промет. Такође сматра погрешним становиште туженог органа да је спорно што у издатим фактурама о сукцесивној испоруци робе, није уписан позив на број и датум издавања писмених изјава купца, јер је овај пропуст учињен само у 25 фактура, колико су службена лица туженог органа узели од тужиоца, док је у осталим фактурама којих има више стотина, правилно извршено попуњавање и унос потребних података. У том смислу предлаже и вештачење по вештаку финансијске струке на околност валидности свих осталих рачуна и отпремница. Указује да је у пословном контакту са купцима предузећима "ББ" и "ВВ" прибавио регистрациону документацију за ова предузећа издату од стране надлежног Трговинског суда у Београду, а како је поступио као савесно лице, сматра да не може сносити никакве штетне последице, што се поуздао у истинитост података уписаних у судски регистар за наведена предузећа. У том смислу ни закључак туженог органа о непостојању услова за пореско ослобађање тужиоца из чл. 4. у вези са чл. 3. Закона о порезу на промет није основан, јер није утемељен на правилно и потпуно утврђеном чињеничном стању. Са изнетих разлога, предлаже да суд уважи тужбу и поништи оспорено решење.

Тужени орган у датом одговору на тужбу остао је у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, Врховни суд Србије је нашао да је тужба основана.

Према списима предмета и образложењу оспореног решења, одлучујући у поступку по жалби тужени орган је нашао да је првостепено решење, којим је тужиоцу наложено да ради отклањања утврђених незаконитости у поступку теренске контроле обрачунавања и плаћања пореза на промет и пореза и доприноса по одбитку, за период од 01.01.2003. до 08.12.2004. године, изврши уплату пореза на промет производа у износу од 13.439.333,86 динара са припадајућом каматом у износу од 2.391.024,57 динара, те

да обрачуна и уплати затезну камату по стопи прописаној законом, почев од 16.06.2005. године, до дана уплате наложеног износа и да у својим пословним књигама спроведе одговарајућа књижења по налазима из тач. 1. и 2. диспозитива решења, у свему правилно и на закону засновано. Ово са разлога што је у поступку који је претходио доношењу оспореног решења утврђено, а о чему је сачињен записник о контроли бр. 47-2-440/2004-059-001 од 16.06.2005. године, да је порески обвезник у контролисаном периоду извршио продају производа на велико купцима "ББ" и "ВВ", у укупном износу од 67.196.669,27 динара, уз пореско ослобођење, а на основу изјава купаца да им производи служе за даљу продају, јер је увидом у испостављене изјаве купаца, као и испостављене фактуре од стране пореског обвезника утврђено да приликом продаје производа у наведеној вредности нису испоштоване одредбе чл. 4. Закона о порезу на промет, односно услови под којима се продаја производа, односно увоз за сврхе из чл. 3. истог Закона, може обавити без плаћања пореза на промет. Ово са разлога што дате писмене изјаве купаца не припадају купцима који су их дали, при чему је Предузећу "ББ" од стране Пореске управе одузет и ПИБ 31.05.2004. године, па сходно томе није могао закључивати валидне уговоре о купопродаји 14.08.2004. године, нити својим изјавама испостављеним дана 14.08. и 01.10.2004. године, навести ПИБ који му је одузет. Ово нарочито што према наведеним изјавама није могла бити ослобођена плаћања пореза на промет продаја робе извршена у периоду од 16.08. до 02.12.2004. године, односно од 09.06. до 30.11.2004. године, јер ове изјаве нису генералне изјаве у смислу чл. 7. Уредбе о облику, садржини и начину издавања и коришћења пореске изјаве ("Сл. гласник РС" бр. 22/01), јер не садрже ознаку да се ради о генералним изјавама. При томе, испостављене фактуре пореског обвезника не садрже клаузулу о продаји робе без обрачуна пореза на промет на основу изјаве купца, са позивом на број и датум те изјаве, а испостављене отпремнице нису састављене сагласно одредби чл. 6. ст. 3. Правилника о евиденцији промета робе и услуга ("Сл. гласник РС" бр. 45/96...6/99). Са ових разлога тужени орган сматра да је правилно првостепени орган на укупну вредност продате робе извршио обрачун и наложио уплату пореза на промет у укупном износу од 13.439.333,86 динара, као и обрачун камате због доцње у плаћању пореза. При томе је као неосноване оценио и остале наводе жалбе, јер је нашао да, с обзиром на утврђено чињенично стање и законске прописе, нису од утицаја на другачије решење ове управне ствари.

Полазећи од изнетог, Врховни суд Србије налази да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, јер су у поступку који је претходио доношењу оспореног решења учињене битне повреде правила поступања, прописане одредбом чл. 125. ст. 1. и чл. 199. ст. 2. Закона о општем управном поступку. Наведеним одредбама прописано је да образложење решења садржи утврђено чињенично стање, разлоге који су били одлучни при оцени доказа, као и правне прописе и разлоге који, с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на решење какво је дато у диспозитиву, те да се у поступку пре доношења решења морају утврдити све одлучне чињенице и околности, које су од значаја за доношење решења и странкама омогућити да остваре и заштите своја права и правне интересе. Наиме, у поднетој тужби тужилац оспорава да фактуре и отпремнице којима располаже у својој књиговодствено-финансијској документацији не садрже податке прописане законским одредбама, а у списима предмета достављеним овом суду не налази се ни једна фактура нити отпремница, па докази који се налазе у списима за сада не упућују на правилност закључка туженог органа да наведена књиговодствено-финансијска документација тужиоца није сагласна одредбама Правилника о евиденцији промета робе и услуга ("Сл. гласник РС" бр. 45/96 ... 6/99). Стога су наведене повреде правила поступања, према оцени суда, од битног утицаја на правилност и законитост одлучивања у овој управно-правној ствари, јер наведено чињенично стање и разлози за сада не упућују на решење какво је дато у диспозитиву и правилност примене одредаба Закона о порезу на промет.

Са изнетих разлога, Врховни суд Србије је, применом одредбе чл. 41. ст. 2., у вези чл. 38. ст. 2. Закона о управним споровима ("Сл. лист СРЈ" бр. 46/96), одлучио као у диспозитиву пресуде. У поновном поступку тужени орган дужан је отклонити учињене повреде правила поступања на које му је указано пресудом, при чему је везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка, у смислу чл. 61. истог Закона.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

дана 27.12.2007. године, У. 6464/06

Записничар Председник већа-судија

Радојка Маринковић, с.р. Даница Богдановић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

СК